

SOCIETAT

La gestió de la immigració ▶ Les reaccions contra unes institucions qüestionades

J. A. MARTÍN PALLÍN
JUTGE EMÈRIT DEL SUPREM**«Hi ha d'haver una clara distinció entre CIE i presó»**

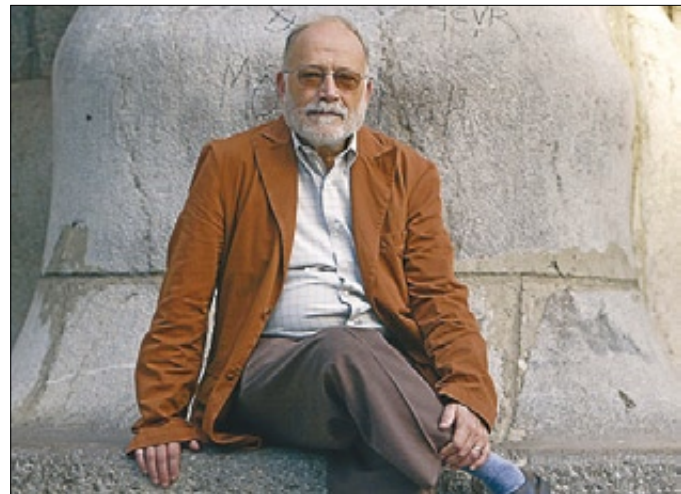
«Aquests centres estan avalats pel Constitucional, cosa que no evita que es puguin criticar algunes disposicions legals. El termini d'internament pot reduir-se sense que per això perdi efectivitat. Hi ha d'haver una contundent distinció entre el règim d'una presó i el d'un centre d'internament. Les persones internades conserven intactes els seus drets a la llibertat, han de poder exercitar l'*habeas corpus* i tenen dret a la defensa dels seus interessos».

CARLOS JIMÉNEZ VILLAREJO EXFISCAL ANTICORRUPCIÓ**«Hi hauria d'haver un control judicial directe»**

«Haurien de tancar-se immediatament per inconstitucionals i, en la mesura que són discriminatoris, antidemocràtics. La privació de llibertat està associada a la comissió de delictes i, en el cas de les persones –recalco, persones– immigrants, és més important la seva dignitat que el seu estatus administratiu. Si es mantenen, hauria de reduir-se l'internament al mínim indispensable per a l'expulsió, dotar-los d'instal·lacions humanitàries, preparar funcionaris especialitzats en el tractament d'aquestes persones i, tot, sota un control judicial directe».

XAVIER RIUS AUTOR DE 'XENOFÒBIA A CATALUNYA'**«Acabar amb les batudes selectives»**

«Donat que aquests centres existeixen, haurien d'estar regulats per una llei que donés als internats uns drets, una assistència més àmplia de la que es dona a les presons, no més restrictiva, com passa ara. També s'hauria d'acabar amb les batudes selectives per l'aparença ètnica, que se segueixen fent tot i reiterades sentències judicials, i deixar d'usar les expulsions com un element de negociació en les relacions amb països africans i llatinoamericans».

ARCADI OLIVERES PRESIDENT FUNDACIÓ JUSTÍCIA I PAU**«Són una burla a la democràcia»**

«A aquestes persones els hem de facilitar feina perquè puguin aconseguir certificats d'arrelament, que puguin inserir-se com més aviat millor a la vida social, cosa que, de passada, evitaria també casos de delinqüència. No es tracta de posar-los traves, sinó de facilitar-los la integració. Valdria la pena reconsiderar la llei d'estrangeria. Han de passar desgràcies com la d'aquests dies perquè s'actui. En qualsevol altre país, centres com aquests serien una burla a la democràcia».

JAUME ASENS
AUTOR DE 'NO HAY DERECHO(S)'**«La clausura hauria de ser un imperatiu incontestable»**

«Són una expressió clamorosa de racisme institucional, que desmenteix el suposat compromís dels governs amb l'Estat de dret. Després d'anys de denúncies, el tancament hauria de ser un imperatiu incontestable. L'augment d'aquestes denúncies exigeix una intervenció urgent. En algun cas, per impulsar canvis normatius. En altres perquè la Constitució i els tractats internacionals penetrin en aquests espais foscos».

Dos jutges especials controlaran el centre d'estrangers de Barcelona

|| Fins ara la vigilància d'aquestes instal·lacions la realitzava el jutjat que es trobava de guàrdia

|| La llei d'estrangeria permet que els magistrats visitin el CIE quan ho considerin oportú

MARÍA JESÚS IBÁÑEZ
BARCELONA

Dos jutjats de Barcelona vetllaran molt aviat –així que la sala de govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) els doni l'autorització definitiva–, per l'estada de les persones ingressades al centre d'internament d'estrangers (CIE), segons va acordar fa unes quantes setmanes, en la seva última reunió ordinària, la junta de jutges, a pro-

posta de la degana dels jutjats d'instrucció. La mesura respon a una antiga reclamació plantejada per advocats, oenagés, entitats de defensa dels drets humans i alguns partits polítics, que veuen amb preocupació la situació de llimbs legals que hi ha actualment en aquests centres d'internament.

En principi, segons ja preveu l'article 62 de la llei d'estrangeria, la tasca d'aquests òrgans judicials serà resoldre els expedients de vulneració

de drets de les persones que han estat internades en un CIE. «Aquest jutge –afegeix la llei– podrà visitar aquests centres quan conegui algun cas d'incompliment greu o quan ho consideri convenient».

No seran de la seva competència, no obstant, els expedients d'expulsió d'aquests interns, que seguiran depenent dels jutges que van decretar el trasllat al centre d'internament. De tota manera, els col·lectius que treballen en el sec-

tor consideren tot un avenç que Barcelona tingui per fi magistrats especialment dedicats a controlar què passa a l'interior d'aquestes instal·lacions, en el que vindria a ser l'equivalent dels jutjats de vigilància penitenciària en el cas de les presons. Fins ara, aquestes tasques les portava a terme el jutge d'instrucció de guàrdia. Amb la designació d'aquests dos jutges especials seran sempre les mateixes dues persones –i no una de diferent cada setmana–

les que s'encarregaran d'aquestes funcions.

DOS ANYS DE DEMORA // «La mesura es va introduir com a novetat en l'última reforma de la llei d'estrangeria, aprovada el 2009 i pactada entre el PSOE, el PNB i CiU, i amb ella es busca garantir un control més eficient dels CIE», va explicar ahir el diputat convergent Carles Campuzano, que va ser un dels promotors de la iniciativa.

JOAN J. QUERALT
CAT. DRET PENAL UB**«Un abús sense lloc al nostre ordenament legal»**

«El CIE és un abús: acull detinguts que no han comès cap delictes. Encara que el Tribunal Constitucional va avalar aquesta normativa, per més voltes que hi he donat, mai hi he trobat lloc al nostre ordenament legal. L'acció administrativa hauria de limitar-se a 72 hores, prorrogables pel jutge, en analogia al que passa per a la detenció judicial per delictes, 72 hores més».

JORDI MORERAS GRUP RECERCA GOVERNANÇA DEL RISC UAB**«És terreny adobat per a l'arbitrarietat»**

«Qualsevol espai punitiu que no disposi d'un reglament que preservi els drets fonamentals és un terreny adobat per a l'arbitrarietat. La seva existència qüestiona l'ordre democràtic, però també ho és que hàgim acceptat que no hi ha cap alternativa a l'expulsió. Cap administració pot abstenir-se o ignorar el que passa allà. L'estret de Gibraltar ja ha costat massa vides per acabar trobant la mort en una dependència oficial».

MIGUEL PAJARES GRUP RECERCA EXCLUSIÓ I CONTROL SOCIALS UB**«Són un exemple sagnant de discriminació»**

«Hi ha casos en què el tracte a les persones immigrades difereix molt del de la resta de la ciutadania. Els immigrants estan discriminats i reben un tracte pitjor. Un dels exemples més sagnants és el dels CIE: la privació de llibertat a persones que no estan acusades de cap delictes. Ens escandalitzaria si es fes amb altres ciutadans, però ho acceptem amb immigrants. Els CIE s'han de qüestionar perquè no responen als estàndards de drets humans».

ÀGATA SOL RESPONSABLE D'IMMIGRACIÓ A L'ECAS**«Regular no és solució: els hem de tancar»**

«Privar de llibertat una persona que no ha comès cap delictes és una aberració; es criminalitza la persona per l'únic fet de trobar-se en una situació administrativa no regularitzada. El que s'ha de regularitzar és aquesta situació. La caiguda del flux migratori és una oportunitat per reconduir la qüestió, resoldre situacions pendents i centrar els esforços en la cohesió social. Regular els CIE no és solució perquè no ofereixen garanties. Els CIE, per tant, s'han de tancar».

ÀNGELS GUITERAS

PRES. TAULA TERCER SECTOR

«Hi hem de donar solucions socials, no només policials»

«La situació actual no ajuda a dignificar les persones immigrants. Hem de trobar solucions des d'un punt de vista social i no només policial. És important que les entitats socials puguin entrar en aquests equipaments, on hi ha un buit legal en relació amb els drets de les persones ingressades. Les entitats reiterem el nostre compromís per afrontar aquest assumpte conjuntament amb l'Administració».

Després de dos anys esperant que el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) habilités els mitjans per crear aquests jutjats específics, els jutges de Barcelona han pres la iniciativa. «Començava a ser urgent que s'arbitrés un mecanisme de control», va destacar Campuzano.

La designació dels dos jutges especials, va afegir el diputat de Convergència i Unió, permetrà actuar amb més celeritat en els casos de presumpta vulneració de drets en què es vegin involucrats interns del CIE de la Zona Franca, l'únic que hi ha a Catalunya. Els expedients també podran tenir a partir d'ara un seguiment regular i exhaustiu, d'acord amb les recomanacions que ha fet en repetides ocasions l'oficina del Defensor del Poble.

«La proposta de la degana preveu que hi hagi torns d'un any, de manera que cada 12 mesos seran designats dos jutjats diferents com a responsables del control del CIE», van explicar fonts del TSJC. L'objectiu d'aquesta rotació és que els jutges

la campanya d'EL PERIÓDICO**Prop de 2.000 firmes pel final dels llimbs legals dels CIE**

Prop de 2.000 ciutadans a títol personal i entitats com el Consell de l'Advocacia Catalana, que representa els 14 col·legis d'advocats de Catalunya; les oenagés SOS Racisme, Fedelatina i l'Associació Catalana de Defensa dels Drets Humans, i el sindicat CCOO s'havien adherit fins ahir a la nit a la campanya d'EL PERIÓDICO DE CATALUNYA per sol·licitar al ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, l'aprovació urgent d'un reglament que acabi amb els llimbs legals en què es troben els centres d'internament d'estrangers (CIE) i garanteixi la protecció dels drets de les persones retingudes».

La iniciativa, a la qual els ciutadans poden donar suport a través de les webs d'aquest diari i de la comunitat *on line* Actuable, demana també que «fins que no s'hagi aprovat aquest reglament, els interns als CIE tinguin, com a mínim, els mateixos drets i garanties que els interns a les presons».

Així mateix, reclama que la Policia assumeixi «la vigilància exterior dels CIE i que l'interior d'aquestes institucions quedi en mans d'especialistes en intervenció social», i que el Síndic de Greuges pugui entrar als centres d'internament d'estrangers per comprovar que s'hi respecten els drets humans. ≡

Pongamos fin al limbo legal de los CIE

Han actuado: 1799 personas Nos faltan: 3201 firmas

ACTÚA AHORA

Tu nombre:

Tu apellido:

Tu correo:

Cód. Postal:

Acepto las normas de uso y política de privacidad.

FIRMA LA PETICIÓN

WWW.
Recollida de firmes a www.elperiodico.cat i a <http://actuable.es/peticiones/cie>

d'instrucció que hagin d'assumir les noves funcions no es vegin obligats a suportar una càrrega addicional d'expedients pel fet de sumar aquesta nova tasca a les que ja fan de manera habitual.

INSPECCIONS DE LA FISCALIA // Bona part del control del CIE l'ha desenvolupat fins ara la Fiscalia de l'Audiència de Barcelona, que ha realitzat diferents inspeccions en les instal·lacions. L'última d'elles, el 2011, va ser arran d'una petició plantejada pel fiscal d'estrangeria, Fernando Rodríguez Rey, que va reclamar un informe exhaustiu sobre l'assistència sanitària que es presta en la instal·lació. La informació es va requerir després del suïcida, el maig del 2010, d'un jove marroquí que estava ingressat al centre barceloní a l'espera de ser expulsat d'Espanya. Aleshores, com també ha passat ara amb la mort del guineà Idrissa Diallo, ja es va constatar que no hi havia assistència mèdica durant les 24 hores del dia. ≡

La gestió de la immigració ► Les famílies dels interns

Pàgines 32 a 34 <<<

JULIO CARBÓ

► **Espera** ► Juana Villarroel (dreta) espera amb dos amics que li permetin entrar a veure la seva parella al CIE de la Zona Franca, divendres.

«S'ha quedat plorant»

La retenció al CIE suposa el final de projectes vitals lligats a l'emigració ≡ Pares separats dels seus fills, homes de les seves dones i treballadors dels seus (precaris) llocs de treball

MAURICIO BERNAL
BARCELONA

El seu nom és Alexander Justiniano Ruiz. Va néixer fa 30 anys a Montero, una ciutat de 90.000 habitants situada a 50 quilòmetres de Santa Cruz de la Sierra, a Bolívia; de família humil. Fa cinc anys va emigrar a Espanya i des d'aleshores ha fet diverses feines, la major part relacionades amb l'hostaleria: cambrer, ajudant de cuina. Sobrevivia. A mitjans del 2008 va conèixer Juana Villarroel, també boliviana, de Portachuelo, una ciutat petita, més aviat un poble, 11.000 habitants a 72 quilòmetres de Santa Cruz. Es van agradar, van decidir viure junts. Ell era detallista, amorós; i, sospira ella, un gran cuiner. «Ens agradava molt caminar. Ell em portava a caminar per la ciutat i m'anava mostrant llocs nous».

Ara ell és en una presó que no és presó: el centre d'internament d'estrangers (CIE) de la Zona Franca. Ella el va a visitar els divendres, els dissabtes i els diumenges; quan la feina l'hi permet.

«El van agafar a Can Vidalet, a prop d'on vivim. Havia sortit a comprar uns sobres i de sobte uns policies que anaven de civil el van parlar, el van fer pujar a una furgone-

ta i se'l van emportar. Jo faig feines en una casa, i estava treballant quan em van trucar i un policia em va explicar per telèfon el que havia passat. El primer que vaig preguntar va ser què hi podia fer. Em va dir que res».

Un pare veneçolà

Richard José Pérez Molina. Va néixer fa 23 anys a Veneçuela. Va emigrar molt jove a Espanya per la mateixa raó que emigren tots, o gairebé tots: per necessitat. Fa quatre anys va conèixer Elizabeth García, que en té 20 i va néixer a l'Hospitalet. «Me'l va presentar un amic», recorda ella. Es van agradar. Se'n van anar a viure junts després de dos anys i van tenir dos fills: Laia, que té un any i mig, i Dorian, de dos mesos. Ell treballa, o treballava, en una empresa de mudances, carregant mobles i paquets. «Em va agradar perquè és molt bona persona, molt afectuós i estima molt els seus fills, és un bon pare». Quan no estava treballant s'enduia els nens al parc, a l'Olivereta, a Collblanc. Sempre al parc. Sempre. «Li encantava».

Ara està retingut al CIE. «S'ha quedat plorant». Sempre es queda plorant quan ella el visita.

«Ell tenia una ordre d'expulsió de

JULIO CARBÓ

► **Mare** ► Elizabeth García després de visitar la parella al CIE, divendres.

fa temps. Un dia va venir la policia a casa i ens van dir que havíem d'entregar els papers dels nens a la comissaria, i que si ho fèiem ell podria regularitzar la seva situació, però quan hi vam anar simplement el van detenir». Estaven pensant a casar-se, però ara sembla que si ho fan haurà de ser a Veneçuela. «Em diuen que se l'emporten dilluns. Ja hem esgotat tots els recursos. I si al final el fan fora, doncs jo me n'aniré amb ell».

Un cuiner marroquí

Hixam Gharaza. Va néixer fa 30 anys al Marroc. En fa set que és a Espanya, a Girona, per ser exactes, on treballa com a ajudant de cuina en un restaurant de la ciutat. Li agraden el futbol i el pòquer. El futbol, sobretot, jugar-lo i mirarlo. L'apassiona. És solter, i quan la feina li deixa temps va sens falta a ajudar la seva mare, que té seriosos problemes de diabetis. «Sempre ha estat legal en aquest país, amb els seus papers en regla –explica la seva germana, Fàtima–, però l'última vegada no els hi van renovar i per aquest motiu ara és aquí». Al CIE.

L'ANGOIXA

«Em va trucar un policia i em va explicar el que havia passat. Li vaig preguntar què hi podia fer jo, i em va dir que res»

LA RESIGNACIÓ

«Em diuen que se l'emporten dilluns. Ja hem esgotat tots els recursos. Si se'n va, jo me'n vaig amb ell»

Fàtima va arribar a la Zona Franca al seient del copilot d'una furgoneta negra que conduïa un cunyat; seu i del seu germà. Als seients del darrere hi anaven la mare, una tia i un nebot. Van estar amb Hixam els 15 minuts que els permeten visitar-lo i després van tornar a Girona. «Miri l'hora que és, dos quarts de set, jo entro a treballar a les set i encara sóc aquí».

Poc abans hi havien entrat Elizabeth, empenyent Dorian en un cotxet, i Juana, que hi havia anat amb dos amics. Era divendres, fa dos dies. I més persones, dones o nòvies o germans o pares o amics dels retinguts, els que estan privats de la seva llibertat per no tenir papers. Nadia Kolodi, d'Ucraïna, que hi havia anat a visitar un amic rus; Aziz Bouras, marroquí, que hi havia anat a visitar el seu germà Abdel; Melvi Serrudo, boliviana, que hi havia anat a visitar el seu cosí David. Cinc minuts a la sala d'espera, 15 minuts de visita i una altra vegada al carrer. «Li porto unes sabates, una camisa i uns quants diners, perquè truqui per telèfon», deia algú. ≡